

IBDIS

We know
books

Imagine coperta 1:

- icoană pictată de Cristina Răileanu
(<https://cristinaraileanu.weebly.com/despre-mine.html>)

© Pentru prezenta ediție, Editura Areopag
Preluarea materialelor din acest volum (fie în formă tipărită - în ziare, reviste, foi parohiale – sau în formă electronică, pe blog-uri sau site-uri) este liberă, cu menționarea exactă a sursei citate. Pentru varianta în formă electronică se va prelua textul postat pe www.areopag.ro.

Cei care vor să trimită noi mărturii o pot face pe adresa de e-mail danionvasile@yahoo.com.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mărturisitorii din temnițele comuniste - Mărturiile
pătimitorilor / ed. îngrij. de Danion Vasile ; cu un
argument de Ciprian Voicilă. - București :

Areopag, 2024

ISBN 978-606-9678-48-0

I. Vasile, Danion (ed.)

II. Voicilă, Ciprian (pref.)

821.135.1

343.8

Colecția Din temnițe spre Sinaxare

Mărturisitorii din temnițele comuniste

MĂRTURIILE PĂTIMITORILOR

Ediție îngrijită de Danion Vasile
Cu un Argument de Ciprian Voicilă

Editura Areopag
București, 2024

Pe tine, Părinte Mihai Lungeanu, în a cărui ființă, prin slăvoslăvirea Numelui Domnului, mintea s-a unit tainic cu inima.

Pe tine, monahule Nectarie Ciolacu, cel ce ai schimbat sumanul haiducesc pe cămașa dulcelui Iisus.

Pe tine, Petre Țuțea, minte cu sclipiri de ametist, în care Logosul dumnezeiesc S-a împletit cu logosul socratic.

Pe tine, Părinte Mina Dobzeu, glas biciuitor împotriva viclesugurilor Antihristului.

Pe tine, Gheorghe Jijie, oglindă cristalină a demnității românești.

Pe tine, Părinte Constantin Sârbu, chivot ales al Duhului, mireasmă a Împărăției ce va veni.

Pe tine, Părinte Evghenie Hulea, păzitor de foc al tainei spovedaniei, cel ce ai făcut din pătimirile îndurate trepte spre întâlnirea cu Hristos.

Pe tine, Marin Naidim, ai cărui ochi cerești întrezeau Viața ascunsă în spatele morții hâde a întregului Adam.

Pe tine, Nicolae Purcărea, cel ce în cumplitele cazne de la Pitești ai fost mângâiat de glasul născător de speranță al Preacuratei: „Va trece și aceasta”.

Pe tine, Părinte Constantin Voicescu, păstrător ales al predaniei noului mărturisitor Valeriu.

Pe tine, Părinte Benedict Ghiuș, blândă adiere a Duhului.

Pe tine, Părinte Ioan Iovan, cel ce L-ai eliberat pe Hristos din chivotul în care Îl întemnițaseră slujitorii apostăți, dăruindu-L tuturor creștinilor, spre nemurierea lor.

Ciprian Voicilă

Cuprins

<i>Danion Vasile: Pe drumul spre Sinaxare</i>	5
<i>Ciprian Voicilă: Argument</i>	18
MĂRTURII	
1. <i>Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa: „În celulă vorbeam cu Dumnezeu mai mult”</i>	21
2. <i>Părintele Justin Pârvu: „Să ne închinăm lor ca unor sfinți!”</i>	30
3. <i>Părintele Sofian Boghiu: Rugăciunile celor din închisori</i>	37
4. <i>Părintele Arsenie Papacioc: „Nu contează decât maniera în care mori”</i>	38
5. <i>Maica Pangratia de la Mănăstirea Vîforâta: „Eu am partidul meu, partidul lui Dumnezeu, nu al vostru”</i>	47
6. <i>Maica Mina: Bucuria pe care mi-a dat-o închisoarea</i>	66
7. <i>Aspazia Oțel-Petrescu: „Rugăciunea mi-a salvat viața”</i>	73
8. <i>Părintele Vasile Pătrașcu: „Am închinat toată suferința mea lui Dumnezeu...”</i>	83
9. <i>Părintele Dumitru Bălașa – un erou al lui Hristos</i>	89
10. <i>Părintele Liviu Brânzaș: Modele contemporane de sfințenie și mărturisire creștină</i>	94
11. <i>Nicolae Purcărea, un mărturisitor al minunilor lui Dumnezeu</i>	99
12. <i>George Enache: Episcopul-martir Nicolae Popovici, sau despre curajul de a rosti</i>	106
13. <i>Gheorghe Andreica: Mucenicia lui Niță Cornel în lagărul de la Pitești</i>	114

14. <i>Un sfânt printre noi - părintele Constantin Sârbu</i>	117
15. <i>Lacrimi, mângâieri, pătimiri</i>	133
16. <i>Câteva profeții despre ziua de mâine</i>	159
Anexă	
<i>Ofrandă sfinților, mucenicilor, mărturisitorilor din temnițele comuniste</i>	171

*Mulțumiri tuturor celor care au contribuit,
într-un fel sau altul, la realizarea acestei cărți.
Într-o vreme în care dezbinarea
pune stăpânire pe inimile multora,
e nevoie ca frații întru Hristos
să fie întru împreună-lucrare...*

Danion Vasile:

Pe drumul spre Sinaxare¹

*„Nu facem literatură, ci trezire de conștiințe.”
(Ioan Ianolide, Întoarcerea la Hristos – Document
pentru o lume nouă)*

Sfântul Nicolae Velimirovici, Noul Gură de Aur al poporului sârb, scria despre eroii lui Hristos care au mărturisit credința cu sângele lor următoarele: „Mucenicii pentru numele Lui și pentru Evanghelie se grăbeau către moarte ca și către un praznic. Eu nu vorbesc despre câteva sute sau câteva mii ale căror nume sunt scrise în calendar, ci despre nenumărate milioane de creștini din întreaga lume, de-a lungul a două mii de ani, ale căror nume sunt cunoscute și scrise în Ceruri; despre oastea lui Hristos, împotriva căreia este cu neputință a lupta și în fața căreia toate oștile cele potrivnice sunt precum «trestia în fața vântului» (Psalmi 82, 12); despre popoarele cele mântuite în Ceruri, al căror număr se apropie deja de numărul nisipului din mare și al stelelor de pe cer, precum a fost făgăduit lui Avraam. (...) Vechea credință ortodoxă în Învierea lui Hristos cel răstignit și în cei răstigniți în-

---

¹ Prefața acesta a apărut inițial într-o formă mai restrânsă, în volumul *Mărturisitorii din închisorile comuniste. Minuni. Mărturii. Repere*, în ediția tipărită la Editura Eurotip, Baia Mare, 2021 (prima ediție a apărut la Editura Lucman, în anul 2010). Din pricina grosimii sale am decis să împărțim acel volum în trei părți de sine stătătoare (în funcție de secțiunile menționate și în subtitlu). Dar am păstrat aici și *Argumentul* care urmează, scris de Ciprian Voicilă. Am adăugat la sfârșit și o anexă (un imn închinat sfinților închisorilor, scris tot de el) și un ultim capitol, despre *Câteva profetii despre ziua de mâine* (n.ed.)

deobște pentru dreptate a fost deseori întărită și înnoită de legiunile noilor și noilor mucenici pentru Hristos”².

Între aceste cete de mucenici, la loc de cinste se află soborul noilor mucenici și mărturisitori români care au pățimit în perioada comunistă. Ei sunt pilde vii de credință, de evlavie, de jertfelnicie pentru creștinii care duc lupta cea bună pentru Hristos în zilele noastre.

Din rânduiala lui Dumnezeu, pe 25 februarie 2021, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a decis „începerea demersurilor de canonizare a unor mărturisitori și mari duhovnici misionari români din timpul comunismului, în anul 2025, cu prilejul împlinirii a 140 de ani de autocefalie a Bisericii Ortodoxe Române (1885) și a 100 de ani de la înființarea Patriarhiei Române (1925)”³.

Pe lista de propuneri pentru canonizare apar și părintele Dumitru Stăniloae, părintele Sofian Boghiu de la Antim sau părintele Gherasim Iscu de la Tismana. Important este să înceapă canonizările și Biserica Ortodoxă Română să stabilească o zi de prăznuire a acestor noi sfinți mucenici și mărturisitori. Dar este important să se cunoască și faptul că, după predania ortodoxă, Biserica nu face decât să recunoască sfințenia mucenicilor și mărturisitorilor. Ei sunt sfinți și înainte de canonizare. Ei sunt sfinți și îi ajută pe cei care îi cinstesc, pe măsura evlaviei pe care o au.

Acești sfinți vor să fie trecuți în Sinaxarele inimilor noastre, vor ca icoanele lor să fie așezate pe pereții inimilor noastre, după cum putem citi o mărturie

² Sfântul Nicolae Velimirovici, *Cugetări și predici la Învierea Domnului*, Editura Predania, București, 2020, pp. 96-98 (n.ed.).

³ <https://basilica.ro/sfantul-sinod-primele-decizii-din-2021/> (n.ed.).

așternută în scris de părintele Pimen Vlad de la Schitul Lacu, din Sfântul Munte Athos:

„Această minune mi-a povestit-o o femeie: soțul meu a primit o icoană cu sfinții de la Aiud și voia să o pună pe perete. Atunci eu i-am zis că avem destule icoane pe pereți și nu mai este nevoie să punem și altele. Și mai bine să o ducem la țară și să o punem pe un perete la casa de acolo. Soțul meu nu s-a împotrivit, ci a luat icoana și a pus-o în bagajul pe care trebuia să îl ducem la țară. Bagajul a stat vreo două săptămâni în balcon și în noaptea dinaintea plecării la țară am avut un vis.

I-am văzut pe toți sfinții, așa cum sunt în icoană, cu hainele vărgate, că erau vii și veneau spre mine, strigând foarte supărați: «Pune-ne pe perete, pune-ne pe perete...» Atunci m-am trezit foarte speriată și m-am dus direct în balcon, am scos icoana și am adus-o ca să o pun pe perete. Soțul meu dormea. Am căutat ciocanul și un cui și atunci noaptea am pus icoana pe perete. M-am chinuit un timp, până să găsesc un loc să intre cuiul. Și abia apoi am avut curajul să mă culc, încă tremurând de frică.

A doua zi, când să plecăm, soțul a văzut icoana pe perete și m-a întrebat mirat dacă nu o mai ducem la țară. Atunci i-am răspuns: «Las-o, că stă bine pe perete. Ce nu-ți place la ea?» Dar nu i-am spus nimic de vis. A dat și el mirat din umeri, dar nu a mai zis nimic. În sinea lui s-a bucurat mult, căci avea evlavie la sfinții din închisorile comuniste, având chiar și o bucătică de la sfințele moaște ale lor. Despre vis i-am spus abia după ce ne-am întors de la țară”⁴.

⁴ Monah Pimen Vlad, *Povestiri duhovnicești*, volumul II, Editura Axa, Botoșani, 2013, pp. 77-79 (n.ed.).

Minunea aceasta nu a fost făcută doar pentru acea femeie⁵. Da, în primul rând a fost făcută pentru ea, dar în al doilea rând fost făcută pentru toți creștinii din zilele noastre. Pentru a înțelege că soborul noilor mucenici și mărturisitori vor să ne vorbească, vor să ne ajute, vor să ne călăuzească.

În cuvântul pastoral de Înviere din anul 2021, Preasfințitul Ambrozie al Giurgului a făcut referire la aceste icoane ale sfințeniei: „Luați aminte la viața dumnezeieștilor Părinți și Mărturisitori, iar dacă vi se vor părea prea îndepărtate veacurile acelea, priviți la Mărturisitorii zilelor noastre. Îi pomenim cu evlavie pe cei ce au avut tăria să se ridice împotriva necredinței în vremurile acestea - părintele Dumitru Stăniloae, părintele Ilie Cleopa, părintele Gherasim Iscu, părintele Arsenie Boca, părintele Justin Pârvu, părintele Arsenie Papacioc, sau chiar părintele profesor Florian Boitan – și lor li se adaugă un hrisov mult mai mare de părinți monahi, ierarhi, preoți și diaconi, dar și laici cu mare evlavie, care nu au pregetat să-și pună în slujba Adevărului chiar și propria viață, devenind, astfel, icoane ale mărturisirii.”⁶

Acest cuvânt arhieresc este cu atât mai important cu cât în luna noiembrie a anului 2020 unii preoți din diferite episcopii din țara noastră au primit *de sus* un comunicat amenințător. În articolul *Noua cenzură din B.O.R. – Preoții, amenințați cu pușcăria dacă îl omagiază pe Mircea Vulcănescu* este prezentat comunicatul respectiv, care a fost trimis în formă identică în mai multe părți ale țării: „Potrivit art. 6 din Legea nr. 217 din 23 iulie 2015 pentru modificarea și com-

⁵ Deși este oarecum surprinzător faptul că nu pusese icoana pe perete, deși avea în casă o părticică din moaștele sfinților închisorilor (n.ed.).

⁶ Pastorală-Inviere-2021.pdf (episcopiagiurgului.ro), p. 9 (n.ed.).

pletarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război, precum și fapte de a promova, în public, idei, concepții sau doctrine fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe» constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani și interzicerea unor drepturi. Prin urmare, se recomandă ca în activitatea instituțiilor bisericești din cadrul Arhiepiscopiei... să se țină cont de obligația legală ca eventualele referiri la Mircea Vulcănescu să nu promoveze un cult al personalității acestuia, ci, atunci când se face referire la persoana sa, să se scoată în relief valoarea operei sale filosofice și literare, în mod obiectiv și echilibrat.”⁷

Mircea Vulcănescu este unul dintre cei mai mari sfinți ai închisorilor. Cine lovește în Mircea Vulcănescu necinstește memoria tuturor celor care au pățimit împreună cu el în temnițele comuniste. De aceea, aprecierea sa exclusiv din punct de vedere cultural, ignorând pătimirea și jertfa sa mucenicească, este o trădare a acestui sfânt mucenic și a Hristosului în mâinile căruia și-a dat viața. Din păcate, dușmanii adevărului prigonesc mulți dintre noii mucenici și mărturisitori, deformându-le viețile și acuzându-i de lucruri mincinoase, pentru a le blasfemia memoria. Așa cum creștinii au fost acuzați de Nero în anul 64 că au dat foc Romei, tot așa mulți dintre sfinții închisorilor sunt acuzați că au fost „criminali de război”, după verdictul dat în procesele truate din perioada comunistă.

⁷ Articolul se poate citi pe www.indiscret.ro/2020/11/04/noua-cenzura-din-bor-preotii-amenintati-cu-puscarea-daca-il-omagiază-pe-mircea-vulcanescu/?fbclid=IwAR2r8r0AIKt6muFBcE7T45V_ldxeQlZo7LyYgDL-lGVQEXRcTo7LefUiCs (n.ed.).

Canonul 63 al Sinodului V-VI Ecumenic de la Trullo spune: „Hotărâm ca istoriile martirilor plâsmuite mincinos de vrăjmașii adevărului, ca să îi necinstească pe martirii lui Hristos și ca să îi aducă la necredință pe cei care le ascultă, să nu fie făcute publice în biserici, ci să se arunce în foc. Iar pe cei ce le primesc sau le țin de adevărate îi anatematizăm.”⁸ Canonul ne arată clar că lupta împotriva mucenicilor din toate timpurile este o rătăcire, este o erezie. I se poate spune *martiroclastie*, luptă împotriva mucenicilor, care e de fapt *aghioclastie* – luptă împotriva sfințeniei și a sfinților. Nimeni nu s-ar mira dacă cei care ar contesta cultul sfinților din vechime, cum ar fi Sfântul Mucenic Nestor sau Sfânta Mare Muceniță Ecaterina, ar fi dați anatemei. Așa că nu ar trebui să ne mire nici faptul că, de fapt, și cei care îi prigonesc pe noii mucenici și mărturisitori au fost deja dați anatemei – chiar dacă nu sunt conștienți de acest lucru.

Sfântul Nicodim Aghioritul tâlcuia acest canon: „Necredincioșii și vrăjmașii adevărului, vrând să prihănească pe cele ale creștinilor, precum se vede, au scris oarecare lucruri de răs și străine, ca și cum le-ar fi zis și le-ar fi făcut mucenicii lui Hristos; ca și mucenicii din acestea să se ocărăscă, și credința dreptslăvitorilor să se batjocorească. Drept aceea Canonul acesta poruncește a nu se citi în Biserică acest fel de cuvinte mincinoase, ci să se ardă, iar cei ce le primesc pe acestea ca pe niște adevărate să se anatematisească.”⁹

⁸ Dr. Nicodim Milaș, *Canoanele Bisericii Ortodoxe însoțite de comentarii*, Vol. I, Partea II, Tipografia Diecezană, Arad, 1931, p. 435 (n.ed.).

⁹ *Pidalion – Cârma Bisericii Ortodoxe*, editat de Neofit, Patriarhul Constantinopolului, Editura Credința strămoșească, 2007, p. 289 (n. ed.).

Tâlcuind canonul respectiv, prin care – atenție – sunt dați anatemei nu doar cei care falsifică, ci și cei care primesc ca adevărate scrierile mincinoase despre mucenici, dr. Nicodim Milaș scria aproape aceleași lucruri: „Părinții Sinodului Trulan au observat în secolul al VII-lea că necredincioșii, cu intenția de a su-pune faptele creștine batjocurii, după cum spune Zonara în comentariul la acest canon, alcătuiau unele scrieri pline de absurdități și de ineptii, din care se părea că ar vorbi și ar lucra sfinții mucenici, ca, astfel, prin acestea credința noastră să fie expusă batjocurii, iar sfinții mucenici rușinii¹⁰. Canonul nu numai că interzice citirea acestor scrieri, ci poruncește să se ardă, dându-i anatemei fără nicio deosebire pe toți cei ce țin la ele și le privesc de veritabile.”¹¹

Prin acest canon sunt dați anatemei implicit toți cei care batjocoresc memoria noilor mucenici și mărturisitori, punând pe seama lor fapte pe care nu le-au făcut și denaturând faptele bune pe care le-au săvârșit. Dar sunt dați anatemei și cei care se lasă manipulați de minciunile lor, primind ca adevărate acuzațiile contra sfinților.

În tâlcuirea canonului respectiv, Sfântul Nicodim Aghioritul menționa faptul că „suntem datori să mulțumim noi, răsăritenii, Sfântului Simeon Metafrastul (adică talmăcitorului), care cu multă osteneală a scris viețile Sfinților mucenici și ale Cuvioșilor Părinți, curățindu-le de toată minciuna, singur mergând pe la multe locuri, și pe altele din însăși vederea, iar pe altele din încredințare sigură adunându-le.”¹² La fel

¹⁰ Sint. At. II, p. 452, nota dr. Nicodim Milaș (n. ed.).

¹¹ Dr. Nicodim Milaș, *idem*, pp. 435-336 (n.ed.).

¹² În traducerea românească din *Pidalion* a acestui canon nota Sfântului Nicodim Aghioritul despre Sfântul Simeon Metafrastul este inexactă – apare că „trebuie să mărturisim lui...” (*Pidalion* –

suntem noi datori să mulțumim părintelui Justin Pârvu, părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa, părintelui Arsenie Papacioc, lui Virgil Maxim, lui Ioan Ianolide, lui Octavian Anastasescu și tuturor celor care s-au ostenit să vorbească sau să scrie despre viața reală a noilor mucenici și mărturisitori, devenind implicit co-autori de Sinaxare contemporane.

Trebuie totuși menționat și faptul că, dacă un criminal de război, ajuns în închisoare, s-a pocăit pentru fărădelegile lui, și prin pocăință a urcat pe culmile sfințeniei, Biserica nu are niciun motiv să nu îl canonicizeze. În Biserică nu se judecă după judecata și rațiunea omenească, ci după judecata dumnezeiască (iar mai marilor lumii acesteia, care stau departe de viața în Hristos, această judecată le este cu neputință de înțeles, li se pare smintitoare și greșită...). Biserica trebuie să judece istoria secolului XX acoperită de Duhul Sfânt, care a făcut sfinți din tâlhari și din căpetenii de tâlhari, din vameși corupți și din desfrânate. Pentru că Hristos nu a venit în lume pentru cei sfinți și morali, ci pentru cei păcătoși.

Preasfințitul Varlaam Ploieșteanul spunea: „Biserica, care îi pomenește la fiecare Sfântă Liturghie pe luptătorii anticomuniști, alături de eroii care au căzut în războaiele pe care poporul nostru le-a purtat de-a lungul istoriei, participă și astăzi cu toată dragostea de mamă la pomeneirea celor care, în închisori, n-au murit doar pentru valorile acestei națiuni, ci și pentru valorile Evangheliei. (...) Chiar și cei care au luptat împotriva comunismului din rațiuni pur politice, după ce s-au întâlnit cu suferința și au înțeles că în taina Crucii

Cârma Bisericii Ortodoxe, Editura Credința strămoșească, 2007, p. 289), în loc de „trebuie să îi mulțumim, ca și apusenii, precum mi s-a zis” (n.ed.).

rezidă taina Învierii, L-au cunoscut pe Hristos cel răstignit și înviat și L-au mărturisit cu toată puterea lor. De aceea, este foarte firesc ca pomeneirea acestor luptători împotriva unui regim ateist, anti-creștin, să se facă în ziua pomeneirii celor 40 de Sfinți Mucenici de la Sevasta. (...) Există o asemănare între cei care au murit acum 1.700 de ani pentru Hristos (la Sevasta – n. red.) și luptătorii anticomuniști care au murit sau au suferit în perioada regimului comunist, întrucât și aceștia L-au mărturisit pe Hristos cu o forță sufletească exemplară”.¹³

Jertfa acestor noi mucenici și mărturisitori a început să fie cinstită de poporul român binecredincios de multă vreme. Lupta pentru canonizarea sfinților închisorilor a fost sprijinită de Preacuviosul Părinte Justin Pârvu – el însuși un sfânt și un mare mărturisitor care a supraviețuit temnițelor și lagărelor comuniste. Acesta s-a îngrijit de alcătuirea de acatiste și slujbe pentru noii mucenici și mărturisitori, de pictarea icoanelor lor, de zugrăvirea lor pe pereții bisericilor. El s-a implicat și în dezgroparea multor sfinte moaște la Aiud, care mai apoi au fost împărțite într-o mulțime de mănăstiri, schituri și biserici din toată țara noastră, dar și în Grecia, la Muntele Athos, în Țara Sfântă, în Moldova, în Rusia și chiar pe pământul american.

Mulțimea de minuni făcute de sfinții închisorilor a făcut ca evlavia populară să sporească. Aș aminti aici o singură minune recentă, pentru că se leagă oarecum de lucrarea părintelui Justin Pârvu. În luna martie a anului 2021, la osuarul de la Aiud s-a închinat o mamă din Cluj împreună cu fiul ei, George. La ieșirea din

¹³ Fragment dintr-un material realizat de Trinitas TV, postat pe basilica.ro/canonizari-2025-ps-varlaam-ofera-trei-nume/ (n.ed.).

osuar, băiatul a început să povestească cum a văzut trei sfinți, ieșind din partea stângă a icoanei mari cu Maica Domnului, ocrotitoarea deținuților din temnițele comuniste.

George povestea cum un sfânt l-a luat de o mână, al doilea de cealaltă mână, iar al treilea, care avea barbă și era mai bătrân, era mai în spate. Mama copilului și-a cerut scuze maicii de la osuar, spunându-i că copilul exagerează și că nu trebuie luat în seamă. Dar, până au ajuns acasă, George a insistat că văzuse trei sfinți. Atunci mama lui a intrat pe internet și a început să caute imagini cu sfinții închisorilor. Când ea a găsit celebra icoană cu cei trei sfinți - Valeriu Gafencu, părintele Ilarion Felea și starețul Daniil de la Rarău, copilul a spus: „Mamă, ei sunt. Cei doi mă țineau de mână, iar cel mai în vârstă stătea mai spate.” Mama era uimită, dar fusese martora unei minuni. Sfinții i se arătasera lui George exact ca în icoană. Și tatăl copilului a revenit curând la osuar, pentru a-i confirma maicii de acolo minunea trăită de fiul său.

Am făcut referire la această minune pentru că icoana respectivă a fost pictată după indicațiile părintelui Justin Pârvu, care considera că acești trei sfinți – un mirean, un preot de mir și un cuvios ieroschimonaș, ar trebui să fie canonizați între primii sfinți ai închisorilor. Valeriu Gafencu, pentru că este cel mai cunoscut și mai iubit sfânt al închisorilor, starețul Daniil de la Rarău pentru că a murit martir la Aiud după o lucrare de propovăduire a lucrării filocalice prin grupul Rugul Aprins, iar părintele Ilarion Felea pentru că a fost un mare teolog, care a primit și el cununa muceniciei. (Când pătimea împreună cu el în închisoarea

din Aiud, părintele Dumitru Stăniloae a mărturisit cu smerenie: „Părintele Ilarion Felea m-a depășit...”¹⁴)

Una dintre cele mai cunoscute minuni făcute de sfinții pătimitori în temnițele românești este minunea izvorârii de mir din sfintele moaște de la Aiud, care a avut loc la Teatrul din Iași vreme de mai mulți ani, începând cu anul 2009. Minunea s-a repetat și în anii 2010, 2011, 2012, 2013, 2014. După o pauză, conferințele despre sfinții închisorilor la Iași au fost reluate în anul 2019. Fiind principalul organizator al acestor conferințe (ținute cu binecuvântarea și cu sprijinul părintelui Justin Pârvu), țin să menționez ceva în mod special. Întrucât mulți creștini, ba chiar și unii clerici au pus la îndoială minunea care se repeta la Iași, în anul 2019 am invitat la conferință o mulțime de vorbitori, tocmai pentru a se convinge cu ochii lor de minunea izvorârii de mir. Nu știam dacă minunea se va repeta, dar credeam că se va repeta.

Unul dintre mulții invitați și vorbitori a fost cunoscutul părinte Serafim Bădilă de la Mănăstirea Cășiel, care a adus și el mai multe sfinte moaște (de la Sfânta Mare Muceniță Ecaterina și de la alți sfinți). Masa pe care s-a ținut conferința era plină de sfinte moaște. La sfârșitul conferinței a început să izvorască mir din raclele cu sfintele moaște (nu doar de la Aiud, ci și din toate celelalte. Pe un craniu de la Târgu Ocna mirul urca în sus, sfidând gravitația...). Apoi, când un părinte ieroschimonaș a început să citească Acatistul Cuviosului Mărturisitor Justin Pârvu, a început să izvorască mir și dintr-o icoană mare a acestuia. Mirul a curs multă vreme, spre bucuria martorilor, care simțeau binecuvânta-

¹⁴ www.atitudini.com/2019/09/sinaxar-18-septembrie-preotul-ilarion-v-felea-teologul-luminii-taborice-din-temnitele-comuniste/ (n.ed.)

re cerească. Această minune a arătat că sfinții închisorilor sunt alături de cei care îi iubesc și îi cinstesc¹⁵.

Cred că, până la urmă, sfinții închisorilor vor birui în lupta nevăzută pe care o duc cu prigonitorii lor și cu urmașii lor. Știu că au început să facă minuni și sfinte moaște dezgropate la Târgu Ocna și la Poarta Albă. Cred că, pe măsură ce atacurile împotriva Bisericii se vor înmulți, Dumnezeu va scoate la lumină din ce în ce mai mulți sfinți, pentru ca poporul să aibă cât mai mulți ocrotitori.

Noul Mucenic Valeriu Gafencu atrăgea atenția că păcatul necunoașterii noilor mucenici e foarte larg răspândit: „Acest secol a dat noian de sfinți și de martiri, numai că nu-i cunoaștem. Hristos este prezent în lumea de azi prin sfinți, martiri, mărturisitori și eroi. Dar lumea de azi nu e solidară cu sfinții ei, căci nu le poate urma exemplul. Dacă sfinții de acum ar fi fost la începuturile creștinismului, toată suflarea creștină ar fi trăit cu ei, prin ei, către ei. Noi nu suntem creștini și de aceea nu ne cunoaștem sfinții.”¹⁶

Ioan Ianolide, noul mărturisitor, atrăgea atenția asupra faptului că, necunoscându-i pe acești sfinți, riscăm să stăm departe de înțelegerea pătimirii pentru Hristos: „Într-o zi, pe o bancă, într-un parc, un tânăr

¹⁵ În anul 2020, din cauza restricțiilor provocate de coronavirus, conferința nu s-a putut ține. S-a ținut din nou abia pe 19 martie 2021, în curtea Bisericii Toma Cosma din Iași, dar din sfintele moaște nu a mai izvorât mir. Poate pentru că această minune își împlinise lucrarea – evlavia populară față de sfinții închisorilor crescuse de la an la an și Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române anunțase deja pregătirea canonizării noilor mucenici și mărturisitori. Sau poate din alt motiv, pe care nu l-am înțeles și poate nici nu îl vom înțelege (n.ed.).

¹⁶ *Sfântul închisorilor – Mărturie despre Valeriu Gafencu*, adunate și adnotate de Monahul Moise, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2007, p. 247 (n.ed.).

cu un aer de arhanghel ce vestește o minune mi-a zis: «Tu crezi în Dumnezeu?» Surprins, i-am răspuns cu sinceritate: «Cred!» «Răspunzi așa de ușor, pentru că nu știi ce e credința. Credința trebuie mărturisită cu putere și, de este nevoie, trebuie să-ți dai viața fericit pentru Hristos!», mi-a zis el. Am rămas uluit. S-a făcut o mare deschidere în mintea mea și i-am spus: «Nu m-am gândit niciodată la aceste lucruri.» «Tu ești străin de sfinții și martirii acestui veac», m-a avertizat el pe un ton profetic.¹⁷ Ne putem pune o întrebare simplă: oare nu suntem și noi, la rândul nostru, străini de sfinții și martirii veacului trecut? Și, dacă suntem străini, oare cum ne putem apropia de ei și de mărturia lor? Iar dacă nu suntem străini, oare se oglindește acest lucru în viețile noastre? Sau nu?...

Părintele Gherman Podmoșenski arăta cât de importantă este pilda acestor sfinți în ducerea războiului duhovnicesc: „Avem trebuință de Noii Mucenici spre a ne chema la o adevărată viață duhovnicească. Ei ating în noi un lucru atât de adânc și de esențial, încât sufletele și mințile noastre, devenite superficiale prin «iluminarea modernistă», de-abia dacă îl mai pot întrezări; și totuși îl cunoaștem. Să ne alăturăm așadar oștirii lor în marșul către fericirea veșnică, cu hotărârea de a apăra Adevărul chiar și cu prețul morții trupului. (...) Să ne plecăm, deci, urechea la strigătul Noilor Mucenici...”¹⁸

Și unii dintre ei *strigă* către noi, fie că ne dăm sau nu seama, în diferite feluri, chiar și prin paginile acestei cărți...

¹⁷ *Deținutul profet*, Editura Bonifaciu, 2009, p. 116 (n.ed.).

¹⁸ Părintele Gherman Podmoșenski, citat în *Viața și lucrările părintelui Serafim Rose*, Editura Sophia și Editura Cartea ortodoxă, București, 2005, p. 846 (n.ed.).